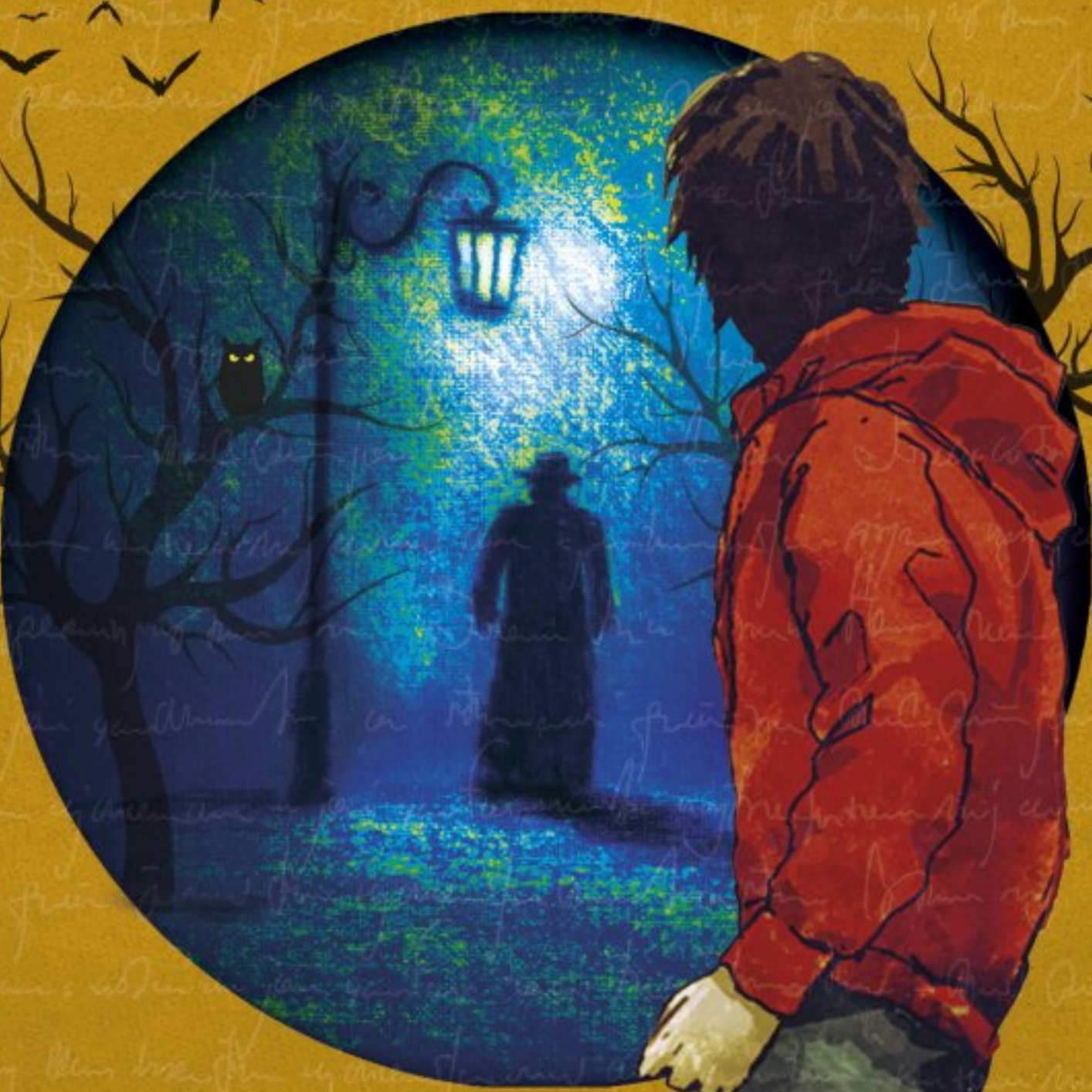

ÖMER SEVİNÇGÜL

...—eeee—...

Sakin Arkana Bakma!

ROMAN

CARPE
DIEM

Sakın Arkana Bakma!

Serüven Romanları

Yazar: Ömer Sevinçgül
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Erdi Demir
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 234
Genç Kurgu / Roman / Macera-Gerilim-Dram
1. Baskı, İstanbul, Nisan 2019
Yayıncılık Sertifika No: 12366

ISBN:

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
instagram/carpediemkitap
facebook.com/carpediemkitap
twitter.com/carpediem_kitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8
Topkapı / İstanbul
0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

® Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Lisede yatılı öğrenciydim. Hep birbirine benzeyen günlerim ya okulda ya da okulun yanı başındaki yurtta geçiyordu.

Her gün belli bir saatte etüdümüz vardı. Beş kırk beşte başlar, bir saat sürerdi. Yatılı öğrencilerin katılması zorunluydu. Bu özel saatte dersimize çalışır veya çalışır gibi yapardık.

Başımızda mutlaka bir öğretmen bulunur, bizi denetlerdi. Bunlar genellikle yurdun çatı katında kalan bekâr öğretmenler olurdu.

Yine etüt sınıfındaydık. Cuma günüydü. Dışarıda dondurucu bir hava vardı. Derin bir uğultuyla esen şiddetli rüzgâr sınıfın pencerelerini sarsıyordu.

Nöbetçi öğretmen Kaya Bey, masasında gazete okuyor, arada bir başını kaldırıp bize bakıyordu.

Bir süre sonra gazetesini katlayıp masaya koydu. Yerinden kalkıp sınıfta dolaşmaya başladı.

Sıraların arasından geçerken arada bir yavaşlıyor, kimin ne yaptığını görmek üzere göz ucuyla bakıyordu.

Yanıma gelince durdu. Sigara kokusu yayan nefesini ensemdede hissediyordum.

“Nasıl gidiyor Kerem?” diye fısıldadı.

“İyidir hocam” dedim aynı ses tonuyla.

“Yazın çok güzel.”

“zendim de ondan.”

“Sen zenmeden de yazarsın. řu becerikli eller sende olduktan sonra. Fakat...”

Sustu. Sözünü bitirmedi. Soran gözlerle bakıyordum. Takdir edilmek hořuma gitmiřti.

‘Fakat’ tan sonrasını beklerken kaygılıydım. Hiç de iyi şeyler söylemeyecekti sanırım. Nitekim yle oldu.

Hayıflanan bir sesle “Fakat neye yarar” dedi. Yine fısıldıyordu bunu söylerken. Yüzü bana yakındı.

şaşırdım. “Neden yle söylediniz anlayamadım hocam” dedim.

Sebebini açıklamak yerine “Zamanla anlarsın” deyip yürüdü.

‘Zamanla’ neyi anlayacaktım? Farkına varmadan bir kabahat mi işlemiştim? Düřündüm, uygun bir cevap bulamadım.

Etüt saati doldu.

Kitaplarımı, defterlerimi topladım, kalemimi cebime koydum. Yata Khaneye gitmek üzere sınıfı terk ederken hoca seslendi.

“Kerem!”

“Efendim!”

“Sen bekle biraz!”

Yerime oturdum. Bu arada kendisi henüz çıkmamış olan öbür öğrencilerle konuştu. Sonra çantasından çıkardığı bir deftere bir şeyler yazdı.

İşini bitirince masasını topladı. Kürsüden indi, yanıma geldi, elini omzuma koydu. Tatlı bir sesle “Yarın önemli bir işin var mı?” diye sordu.

“Yok.”

“Güzel... Kahvaltıdan sonra odama gel. Seninle konuşacaklarım var.”

“Peki efendim.”

“Tamam, şimdi gidebilirsin.”

Sınıftan çıktım.

Koridor sessizdi. Yetersiz ışıklar yüzünden ortam alacakaranlıktı. Bir hademe paspasla yerleri temizliyordu.

Bir süre onu seyrederek oyalandıktan sonra merdivenlerden ağır ağır indim, yatakhaneye doğru yürüdüm...

Yatakhanedeki arkadaşlar akşam yemeği için yemekhaneye gitmişlerdi.

Zeki, onlarla gitmemiş, beni beklemişti. En yakın arkadaşımdı. Hemen her yere birlikte giderdik.

“Nerede kaldın yahu, merak ettim” dedi.

Sıska, kısa boylu, geniş alınlı, akıllı, çalışkan bir çocuktuk. Birbirimizi sever ve kollardık. Birinci sınıftan beri bu lisedeydi. Ben üç ay önce naklen gönderilmiştim.

Okulumuzun eskimiş ve yıpranmış binasını onarmak üzere öğrencileri başka yatılı okullara dağıttıklarında benim kismetime bu lise düşmüştü.

Memleketimden, evimden, alıştığım çevremden uzak kalmanın yanına bir de yeni okula alışma sorunu eklenmişti. Kendimi daha bir gurbette hissediyordum.

İşte böyle bir zamanda bana dostluk eli uzatmış, sahip çıkmıştı Zeki. Yeni hayatıma alışmamda önemli katkısı vardı.

Ufak bir gecikme bile onu kaygılandırmaya yetmişti.

Sorusuna “Biraz Kaya Hoca tuttu, biraz da koridorda oyalandım” diye cevap verdim.

“Derdi neymiş?”

“Konuşmak istiyormuş. Odasına gelmemi söyledi. Yarın sabah gideceğim.”

“Tuhaf... Sebebinin söylemedi mi?”

“Söylemedi. Bilmiyorum. İyi davrandı bana. Konuşacakları varmış.”

Zeki önce güldü, sonra birden ciddileşti.

“Bana bak Kerem! Sen benim en samimi arkadaşım-sın. Başına kötü şeyler gelsin istemem. Bu adamdan uzak dursan iyi edersin!”

“Niye?”

“Yenisin burada, herkesi tanımıyor, kimin ne olduğunu bilmiyorsun. Ben bu adamı tanırım. Seni gözüne kestirdi anlaşılan. Hiç iyi olmamış.”

“Bulmaca gibi konuşma. Ne demek istiyorsun yani? Dedim ya, iyi davrandı bana.”

“Hep öyle yapar. Kibarca yaklaşır. Ürkütmeden. Senden iyisini mi bulacak! Kafan çalışıyor. Üstelik güçlü kuvvetlisin. Eh, daha ne olsun ki?”

“Saçmalama da açık konuş!”

“Sen sözümü dinle yeter. Daha açık konuşamam.
Her yerde casusları var adamın.”

“Ya ne diyorsun sen kardeşim? Ne casusu? Neden?”
diye hayretle sordum.

Soruma cevap vermek yerine “Hadi gidelim, yemek
bizi bekliyor. Herkes indi, bir biz kaldık” dedi.

Yemekten sonra tekrar yatakhaneye çıktık. Yataklarımıza oturup arkadaşlarla sohbete daldık. Belli bir konumuz yoktu. Daldan dala atlayarak yarenlik ediyorduk.

Arif isimli arkadaşımızın taklit yeteneği vardı. Müdürün ve hocaların taklidini yaptı, güldürdü bizi. Sonra biraz da sessiz sinema oynadık. Bu konuda Zeki çok iyiydi.

Gece ilerledi, yatma vakti geldi. Işıkları söndürdük, gece lambasını yaktık.

Ben hemen yatmadım. Dolabımdan diş macunumu ve fırçamı alıp lavaboya gittim. Dişlerimi fırçaladım.

Aynada kendimi seyrettim bir süre. Yaşıtlarıma göre daha uzun ve daha iriydim. Bir hayli yakışıklı olduğumu söylerlerdi.

Aynadaki suretime bir daha baktım. “Evet, yakışıklıyım” dedim içimden. Sonra yüksek sesle tekrarladım bu kelimeyi.

Yalnız olduğumu bildiğim halde, bir duyan oldu mu diye etrafı gözden geçirdim. Kimseler yoktu.

Uzaktan kaynağı belli olmayan, tanıımı güç, derin, ürpertici sesler geliyordu.

Loş koridordan hızla geçip yatakhaneye döndüm. Elimdekileri dolabıma bıraktıktan sonra yatağıma uzandım.

Yatağım pencerenin yanındaydı. Başımı sağa çevirip dışarıya baktım. Bahçedeki gece lambaları yanıyordu.

Yağan karı seyrettim, esen rüzgârın uğuldayan sesini dinledim bir süre.

Sonra yorganı çektim üstüme. Uykum gelmiyordu. İçimden bir ses sürekli konuşuyordu.

“Kaya Hoca beni niçin odasına çağırdı acaba? Benimle niye ilgileniyor? Zeki ne demek istedi peki? Lafa bak! Konuşamazmış. Neden? Aman, boş ver. Uyumana bak.”

Uyumak istiyordum. Uyumak ve hiçbir şey düşünmemek. Fakat yapamadım. Yaşadıklarım, anılarım, gördüğüm yüzler gelip geçiyordu zihnimden.

Babamı ve annemi hayal meyal hatırlıyordum. Beni ve ağabeyimi ninem büyötmüştü. Yokluklarla geçen bir hayatım olmuştu.

Pek akrabam da yoktu. En yakın akrabam teyzemdi. Bir köyde yaşıyordu. Bazen ziyaretine giderdik ağabeyimle birlikte.

Bana şefkatli davranır, harçlık verirdi. Kendisinden iki yaş büyük ablası olan annemden hiç söz etmezdi. Ben üzölmeyeyim diyeydi sanırım.

Ben yaşlarda bir oğlu vardı. Birlikte bağlara, bahçelere gider, doyasıya oynardık. Ele avuca sığmayan haşarı bir çocuktü Mesut. Severdik birbirimizi.

Bu seyrek ziyaretlerimiz beni çok mutlu ederdi. Elini öpüp ayrılırken, teyzem “Yine gelin” der, fakat ısrar etmezdi.

Belki de Sermet eniştem sık sık gelmemizi istemiyordu.

Ninemin ölümünden sonra ağabeyim beni yanına almıştı. İki odalı evlerinin bir odasını bana vermiş, kendisi ve yengem öbür odaya sıkışıp kalmışlardı. Tek maaşla zor geçiniyorlardı.

Küçük yaşına rağmen her şeyin farkındaydım. Ben yanlarından ayrılırsam bir parça rahat edeceklerdi. Yatılı okul sınavları için var gücümle çalışmamın bir sebebi de buydu.

Kazanmam, evden ayrılmam için iyi bir fırsat olmuştu. Bana devlet bakacaktı artık. Durumdan memnundum, çünkü daha fazla yük olmak istemiyordum onlara.

Ağabeyim her ay bir miktar para gönderiyordu, ben de onu çay parası yapıyordum. Tatil günleri çarşı izni almak mümkündü ama çoğu zaman almıyordum. Harcayacak param yoktu çünkü.

Bazen sinemaya gidiyorduk Zeki ile birlikte. Bunun için hafta içi günlerde para harcamamam gerekiyordu.

Gözlerimi kapattım. Öğrencilerin kimi horluyor, kimi sayıklıyor, kimi de dişlerini gıcırdatıyordu.

Fırtınaya dönüşen rüzgârın uğultusu sarsılan pencerelerin kulak tırmalayıcı sesine karışıyor, sinirimi bozuyordu. Döndüm durdum yatakta. Öylece uyumuşum.

Her nasılsa erkenden uyandım. Yıkandıktan sonra elbisemi giydim, saçımı taradım. Kahvaltıya bir saat vardı daha.

Dolabımdan bir kitap aldım ve rastgele bir sayfa açıp okumaya başladım. Zihnim dağınıktı. Baktım hiçbir şey anlamıyorum, kitabı bıraktım.

Koridora çıktım, pencereye doğru yürüdüm. Okulun bahçesini görebiliyordum şimdi.

Karı, boranı, fırtınası, soğuğu eksik olmayan bir şehirdeydik. Havaası ılıman olan memleketimden sonra burası bana yaşanmaz görünmüştü ilkin, sonra biraz alışmıştım. İnsan her şeye alışıyor, özellikle de seçim şansı yoksa.

Her yer karlarla kaplıydı. Bir hademe kapının önündeki karları temizliyordu. Küreme işini büyük bir ağaç kürekle yapıyordu adam. İşini bitirince gözden kayboldu.

Zeki, hâlâ uyuyordu. Tatil günleri sabah kahvaltısına inmez, uyumayı tercih ederdi.

Biraz daha oyalandıktan sonra yemekhaneye indim. Öğrencilerin çoğu oradaydılar.

Kahvaltıda çayın yanı sıra bir dilim bayat ekmekle on kadar zeytin ve bir parça peynir vardı.

Kaya Hoca beni bekliyor olmalıydı. Belli bir saat söylemek yerine sabahleyin gel demişti. Kısa bir tereddüitten sonra gitmeye karar verdim.

Kaya Hoca hem edebiyat öğretmeni hem de müdür yardımcısıydı. Yurdun çatı katındaki odasına daha önce hiç gitmemiştim.

Aynı katta bekâr öğretmenler için ayrılan üç oda daha vardı. Kapılarda isimleri yazılıydı. Kapısını bulup üç kez tıklattım.

“Girin!” diye seslendi.

Girdim.

“Günaydın hocam!”

“Günaydın Kerem! Hoş geldin.”

Kahvaltı yapıyordu. Elinde bir dilim taze ekmek vardı. Bal sürdü bir bıçakla, sonra yağı da ekledi üzerine. İştahla ısırды, ağzını şapırdatarak çiğnedi.

Bir yudum da çay içtikten sonra “Buyur Kerem” dedi, “Arkadaş ol bana.”

“Sağ olun hocam. Ben biraz önce kahvaltı ettim.”

“Peki, tamam. Dikilme öyle, geç otur şuraya.”

Bir sandalye gösteriyordu.

Oturdum.

“Özür dilerim. Erken geldim galiba.”

“Yok canım erken değil. Aslına bakarsan ben biraz geciktim.”

Beklerken daha bir dikkatle baktım hocaya. Uzun, sert ve düz olan saçlarını taramamıştı henüz. Esmer ve zayıf bir yüzü vardı.

Bıyıkları gür, burnu iri, dudakları kalındı. Burnunun sol tarafında nohut kadar bir et beni vardı.

Lokmayı çiğnerken alt çenesini sağa, sola, öne, arkaya doğru hızla hareket ettiriyor, yutarken de başını ileriye doğru uzatıyordu.

Kaya Hoca kahvaltısını yaparken ben de odasına bir göz attım. Bir demir dolap, üstü camlı bir masa, üç demir sandalye, bir tahta sehpa, bir de kitaplık vardı odada. Bizimkilere oranla biraz daha büyük olan yatağı henüz düzeltilmemişti.

Bizim yatakları düzeltmemiz zorunluydu. Sabah ilk işimiz buydu. Nöbetçi hoca denetler de yatağı dağınık görürse sahibini azarlar, bazen de cezalandırırdı.

Kahvaltısını bitirince duvardaki zile bastı Kaya Hoca. Sonra bana bakıp “Derslerin nasıl?” diye sordu.

Derslerimin nasıl olduğunu biliyor olmalıydı. Muhabbet olsun diye soruyormuş gibi geldi bana.

“İyi” dedim.

Bir sigara yaktı. Dumanı ağzından, burnundan azar azar saldı havaya.

“Nerelisin sen?”

“Hataylıyım.”

“Baban sağ mı?”

“Hayır. Ben küçükken öldü.”

“Üzüldüm. Kim büyüttü seni?”

“Abim.”

“Ne iş yapar abin?”

“Bir fabrikada teknisyen.”

“Başka geliri var mı?”